

Fodor Péter

**Cserbenhagyásos
gázolás**

1.

A buli

Anna egy szikrázó napsütéses délelőtt ment ki, hogy megnézzze a postát. Kissé lobogtatta az enyhe szellő a gyönyörű, hosszú, barna haját. Úgy nézett ki, mint egy szépséges hercegnő, tele önbizalommal, jókedvvel. Gyönyörű, hosszú pillái alatt szinte mosolygott a sugárzóan kék szeme.

Végre megérkezett a levél, amit már régóta várt. Bement a házba, ahol édesanyjával, Kamillával szerette volna kinyitni.

– Anya, megjött a levél! Úgy izgulok! – mondta izgatottan Anna.

Bármi is állt benne, tudta, hogy hatalmas fordulatot vesz az élete.

– Na, gyereünk! Essünk túl rajta! – sürgette Annát az édesanyja.

Kinyitotta a levelet, melyben ez állt:

„Tisztelt Vitéz Anna! Örömmel értesítjük, hogy felvételt nyert a Budapesti Corvinus Egyetem alkalmazott közgazdaságtan szakára.”

– Úristen, sikerült! – örült meg Anna.

– Gratulálok, édesem! – Kamilla megcsókolta lánya arcát.

– Köszönöm, anyu. Felhívom Vikit. – Kiment a folyosóra a telefonhoz. Bepötyögte a számokat.

– Szia, felvettek! – újságolta el örömmel barátnőjének a jó hírt.

– Téged is? Este csapunk egy nagy bulit a Bunkerban. Szólj Marcellnak!

– Oké.

Anna gyorsan felhívta Marcellt is. Természetesen neki is sikerült. Így már teljes volt az örömük.

Kisgyermek koruk óta ismerték egymást. Mindent együtt csináltak, de persze, mint minden gyerek, ők is sokszor kerültek bajba. Szerencsére mindig sikerült valahogy kikeveredniük.

Este elmentek a kocsmába, ahol rengetegen voltak. Viszonylag későn mentek, de ekkor vannak a legtöbben. A hangszórókból dőlt a vad rock, de ők hárman pont ezt szerették.

Marcell kért három Jägermeistert. Marcell mindig tudta, mit csinál. Most már ő tartotta össze ezt a kis csapatot. Az alkata meg is volt hozzá. Marcell jókötésű fiú volt. Eleve izmos testalkata volt, de belül egy érzékeny lélek táplálta ezt a hatalmas testet. Rövid, szőke haja volt, ami kezdett egybenőni az oldalszakállával.

– Gyurira! – mondták egyszerre, majd lehúzták. Ittak pár sört, majd ittak jó néhány röviditalt. Nem kellett sok, hogy megjöjjön a hatása. Legfőképpen Annán látszott a hatás. Marcell és Viki valahogy elkeveredtek a tömegben, Anna egyedül maradt a pultnál.

– Szia. Mi a helyzet? Meghívhatlak egy italra? – lépett Annához egy idegen, nála idősebb férfi.

– Nem, kösz – válaszolta bódult állapotban. – Már mennem kell.

– Két Füttyülőt! – szólt a kocsmároshoz. Már is ott termett az ital. Anna kiment a mosdóba, és már nem látta, hogy az ismeretlen férfi a zsebéből egy apró szelencét vesz elő, melynek tartalmát észrevétlenül a lány poharába önti. Pár perc múlva visszajött kissé botladozva. Leült az ismeretlen idegen mellé.

– Az éjszakára! – emelte a poharát az ismeretlen.

– Ja, az éjszakára – lassan a szájához emelte és megitta.

Gondolta most már mindegy. Ennél rosszabb már úgy sem lehet. Nem sokkal később megjelentek a hatások. Anna alig állt a lábán. Nem tudta mit csinál, de magánál volt. Még.

Lassan kivezette az helyiségből majd beültette egy fekete kocsiba és elhajtott vele az ismeretlen.

Másnap reggel Anna anyukája lázasan kereste a lányát. Sorba felhívta a barátait kezdve Vikivel és Marcellal. Nem járt sikerrel. Fel-alá járkált a lakásban idegességében.

Anna a Mohai Szállóban ébredt, teljesen meztelenül. Ébredésekor rettenetesen fáj a feje. Azonnal felöltözött és eltűnt a helyről. Hazafelé sétálva azon törte a fejét, hogy mi történhetett az éjszaka. A legrosszabbra nem is mert gondolni. A ház elé lépve nagy levegőt vett, majd bement az udvarra. A macska a szokásos helyén, az ablakban szunyókált. Bement házba. Anyukája azonnal elé rohant. Megölelte.

– Hol voltál, lányom? Nem tudod, mennyire aggódtam. Merre töltötted az éjszakát? – kérdezgette Kamilla idegesen.

– Ne haragudj! Szólnom kellett volna, hogy Vikinél töltöttem az éjt – mondta lelassult állapotban.

– Vikinél? Beszéltem az apjával, azt mondta, nem vagy ott.

– Ő, későn értünk haza, már rég aludtak a szülei. Bocsáss meg, anyukám! Nem akartam rosszat. Ledőlök, fáradt vagyok.

– Jól van – egyezett bele édesanyja.

Nem tetszett neki valami. Szemmel látható volt, hogy a lánya valamit titkol előle, és ha így van, akkor mit és miért.

Anna bement a szobájába. Azonnal telefont ragadt és felhívta Vikit.

– Ide figyelj! Ha bárki kérdi, ott voltam nálatok.

– Tessék? – kérdezett vissza álmosan Viki. – Mi történt? Mit műveltél? Hova tűntél?

– Nem tudom, hogy mi történt az elmúlt éjjel. Ruha nélkül ébredtem egy szállodai szobában.

– Pucéran? Uramisten, és nincs semmi bajod? Emlékszel valamire?

– Semmire – sírta el magát Anna. – Mi történt velem?

– Ne sírj! Átmegyek.

– Hívd Marcellt is! – mondta sírástól elváltozott hangján.

Viki azonnal elindult a barátjához. A nagy sietségében szinte lobogott a vállig érő ében szőke haja. Egy óra múlva mind ketten megérkeztek. Anna anyukája beengedte őket.

– Csókolom. Annához jöttünk. – köszönt Marcell.

– Gyertek! – engedte be őket Kamilla.

Viki előrébb ment. Marcellt visszafogta Kamilla: – Marcell, kérlek, egy szóra! Mi történt az éjszaka? – nézett a szemébe.

– Semmi – válaszolt határozottan Marcell.

– Biztos?

– Igen persze. – Viki után ment Marcell is. Bekopogtak a szobába.

– Gyertek! – kiáltott Anna.

– Mi történt? – kérdezte Marcell.

– Épp ez az. Nem tudom – válaszolt könnyes szemekkel.

– Nem tudom, hogy kerültem oda, nem tudom, mi történt. Lehet, hogy megerőszkolt vagy rosszabb.

– Az egyáltalán nem biztos – mondta Marcell.

– Honnan tudod? Ott voltál? – förmedt rá Anna.

– Bocs. Arca rémlik?

– Nem.

– Nőgyógyászhoz kell menned – mondta Viki.

– Talán még egy betegséget is elkaptál – szolt Marcell.

– Nem! – mondta akaratosan Anna. – Senkinek ne szóljatok! Nem tudhat róla senki, senki. Megmarad a kiváros módszer, mert én nem megyek dokihoz, ha kiderülne valami, vége a világnak.

Viki és Marcell aggódva hallgatták a barátjukat. Marcell mindig tisztelte a nőket. Most is elöntötte a düh, ki képes ilyenre, de nem tehettek semmit, hiszen Anna makacs, mint az öszvér. Ez így volt régen is. Ritkán engedett másnak, de a jó tanácsokat mindig megfogadta. Sajnos most nem hallgott a barátaira.